

Cám Ôn Đời

Cách đây 10 năm, khi trở về thăm cố hương tôi đã lên Đà Lạt đến Viện Sinh Học Tây Nguyên và các vườn lan của anh Phan Thanh Sang, Lê Trọng Châu và Trần Văn Thu để tìm hiểu về những cây lan của đất nước.

Trước khi từ giã thành phố đầy ắp những kỷ niệm của cuộc đời, tôi tới thăm chiếc nhà kính trưng bày hoa lan ở đỉnh đồi của vườn hoa thành phố. Hoa lan ở đây, đa số là những chậu hồ điệp và Miltoniopsis là những thứ lan ngoại nhập nhưng rất thích hợp với khí hậu se lạnh của thành phố cao nguyên này. Một vài khóm lan rừng như: Kim điệp (*Dendrobium capillipes*), Huyết nhung vàng (*Renanthera citrina*), lan kiếm Bích ngọc (*Cymbidium dayanum*) và vài khóm tóc tiên lan Bò cạp (*Arachnites vietnamensis*) nhan sắc có vẻ tàn tạ, nhưng có một cây lan làm tôi đặc biệt chú ý tới, đó là cây Lan Thanh Hạc đặc hữu của VN (*Dendrobium suzuki*) do một người Nhật T. Yukawa đã mang về từ Lâm Đồng vào năm 2002. Cây lan này đã một thời gây ra nhiều nghi vấn và cho đến nay vẫn còn chưa sáng tỏ.



Trong một góc của ngôi nhà này, có một gian hàng nhỏ bán đồ lưu niệm với những chiếc ống tre với những giò chữ viết thảo rất bay bướm. Tôi mua một bộ với 2 giò chữ:

*Cám ơn đời mỗi sớm mai thức giấc
Ta có thêm ngày nữa để yêu thương.*

Khi mua tôi tuyệt nhiên không để ý tới ý nghĩa sâu xa của giò chữ này mà chỉ coi như một món đồ lưu niệm.

Nhưng sau mấy đêm trằn trọc vì chứng nóng rất hai bàn chân làm cho khó ngủ, tôi tỉnh giấc vào lúc 8 giờ, ánh mặt trời le lói sau tấm màn gió hất vào giò chữ: *Cám ơn đời...*



Bây giờ tôi mới nhận thức được ý nghĩa cao đẹp của giòng chữ này hiện ra trước mắt. Cuộc đời của tôi đã nhiều lần ba chìm bảy nổi, chín cái lênh đênh và đã xuống tới chân đèo phía bên kia của cuộc đời.

Gần nửa thế kỷ sống ở quê hương, một đất nước kém mở mang lại thêm chiến cuộc triền miên, mười năm trước để dành độc lập cho xứ sở, rồi 20 năm sau huynh đệ tương tàn, nòi da nấu thịt. Nửa thế kỷ sau, sống trên quê hương mới với biết bao nhiêu khó khăn, trở ngại. Nhưng bây giờ tất cả đã qua đi, nhìn đàn con cháu thành đạt vững vàng trên mảnh đất tự do mà lòng vẫn còn vương vấn với đất xưa, quê cũ... Nhìn lại cuộc đời trôi qua mau chóng, như bóng câu bay qua cửa sổ.

Người vợ hiền cùng nhau sống chết trong thời kháng chiến chống Pháp, di cư bỏ bắc vào Nam, rồi bỏ nước ra đi cùng nhau xây dựng cuộc đời mới. Các em tôi cũng đã lần lượt ra đi và biết bao nhiêu bạn bè xa gần từ Thanh Niên Thể dục Thể thao, các bạn trong quân ngũ và trong các hội hoa lan như: Bill Austin, Oral và Peter Kurzt không sao nhớ cho hết. Mới đây lại được tin ông Karel Petrzelka, Cựu Tổng lãnh sự Cộng hòa Tiệp, người đã hết lòng giúp đỡ trang Hoa Lan Việt Nam trong buổi sơ khai đã qua đời vì bệnh ung thư trong lúc tuổi đời vừa mới 75.



Tôi xin cảm ơn trời đất, tổ tiên phù hộ cho tôi sống tới tuổi này mà vẫn còn tương đối mạnh khỏe. Xin cảm ơn bà vợ cùng các con cháu đã hết lòng yêu thương và lo lắng cho tôi. Xin cảm ơn các bạn bè, các anh chị em trong Hội Hoa Lan Việt Nam ở Hoa Kỳ và khắp nơi đã dành cho tôi những cảm tình tốt đẹp đã cho tôi một nguồn vui, một nguồn cảm hứng dồi dào. Thực vậy nếu không có hoa lan tôi chẳng còn biết làm gì cho hết ngày giờ còn lại.

Sáng nay sau khi thức dậy, tôi pha một ly cà phê rồi mở máy vi tính, thoát tiên mở hộp điện thư tiếp đó là trang *Hoalanvietnam.org*, kế tiếp là trang nhà trên *Facebook*, mong tìm được một nguồn vui bất nhỏ, giống như niềm vui của Trịnh Công Sơn:

*Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui, chọn những bông hoa và những nụ cười.
Và như thế tôi sống vui từng ngày...*

Người nhạc sĩ tài ba này quá ngây thơ, cho nên sau khi: *Mở vòng tay lớn* thấy nào là học tập cải tạo, vượt biển cứu nước và nhai toàn bo bo với củ mì... nên mới chọn những bông hoa và những nụ cười để sống vui từng ngày...

Hai tấm hình của cô Nguyễn Trinh ở San Diego đã cho tôi thêm một niềm vui được thưởng thức những bông hoa đẹp, những tấm ảnh xuất sắc và những thứ này mới thực là hiếm quý.



Nhìn tấm ảnh với những đường ngang, nét dọc, màu sắc đậm nhạt khác nhau làm cho tôi nhớ tới lời bà giáo sư tại Bradley University khi nói về định nghĩa thế nào là một bức tranh hay ảnh đẹp. Hình thể và màu sắc rực rỡ của cây *Dendrobium victoria-reginae* và cây Blue Vanda lai giống với cây *Rhynchostylis coelestis* đẹp để biết bao nhiêu, làm cho chúng ta cảm thấy trần trụi thất vọng về sự nghèo nàn, phản mỹ thuật của bức tranh trái chuối do ông bạn già Norito Hasegawa đã bỏ lên trang nhà.

Đây là hình bức tranh trái chuối dán băng keo tại cuộc triển lãm ở Miami, Florida. Nghe đâu trái chuối này bán được \$120,000 đô la tiền Mỹ chứ không phải tiền Hồ đâu nhé. Mà dù cho là tiền Hồ đi chăng nữa



thì thế giới này toàn là những người điên loạn hay sao? Chuyện này, thực là điên khùng, một kẻ không thèm dùng cọ vẽ mà lại dùng trái chuối sắp hư thối dán băng keo để cho thiên hạ coi chơi. Anh ta quá khinh thường người thương ngoạn, xem họ như lũ khi thấy trái chuối. Còn người mua, nếu không phải là kẻ cò mồi thì cũng là trọc phú nhiều tiền muốn chơi nổi, khoe cái ngu dốt của mình như anh tỹ phú nông nghênh kia...

Thôi hãy bỏ qua những chuyện bực mình nho nhỏ này đi. Thiếu gì chuyện để chúng ta vui vẻ sống những ngày còn lại trên cõi đời này.

Bolsa 1-2020
Bùi Xuân Đáng